

Zöldi Meliton

Dalolászó gyökerek

Derús leheletek zuhannak
a felhők habjai alá.
Sejtszőlők milliányi
fürtje termel párlatot
a hegy idétlen
nyüzsgésében.

A lábnyomok jeges
terroristák, akik egymás
mintáiba mélyedve,
egyszerre járják
körül ugyanazon lépteiket,
aztán váltanak.

Hamuszürke ágak
hullámszánk, élettelenek.
Mintha elszívták volna
leveleik utolsó zöld
színsejtjeiket a diófák.
Halottak, nem csak tettetik.

Minden ősszel vörösre és
sárgára fakulnak,
szenednek és
ócska madárijesztők
maradnak utánuk.
Ismerős képlet.

A vérkeringésünk bábjai
vagyunk csupán.
Gyökereinkkel
markoljuk a sikamlós,
omlós földet.
Dalolászó gyökerek.

Talán a tavasz majd
átvág minket az életbe?
Ugyan, kinek kell az.
Nevetnek miközben
más halkán ernyedne.
Nesze, igyál paraszt!

Rally

Azzal a lendülettel,
amellyel a két üvegajtón
átlebegtem, azok rögtön
be is zárultak utánam.
Kirekesztő érzés, mondhatni.
Első tennivalóm volt
a listán, hogy hülye,
tehetetlen fejvel bámulok
saját magamra a fenti kijelzőn,
aztán zavartan
mélyebbre merészkedek
és próbálok nem egy
szatyor többretegű
pelenkára hasonlítani,
ahogy szoktam.
Utóbbi nem jött össze.
Annak ellenére, hogy
hetente vásárolunk itt,
rá kellett eszmélnem,
hogy ebben a marketben
nem adnak bent kosarat,
kocsit viszont - apró szűkében -
nem hoztam be magammal.
Először meg sem ismert,
de aztán rögtön egy százassal
tett gazdagabbá egy
ismerős, majd egy sornyi
kínos „bocsánatcsakkimegyek”
felszólítás és tolakodás után
kezdődhetett a rally.

Ez nem egy olyan
verseny volt, ahol
a kocsik egymás
tetején tüzelnek és
legutolsó füstpamacsaikat
pöfékelik ki a publikum
ártatlannak látszó
két szeme közé.
Ez nem egy olyan
ámokfutás volt, ahol
az egyre terebélyesedő
hullahalmot látva
a fanok őtrjögve
találják meg mások
pusztulásában a saját
vágyaikat

ez annál lehangolóbb volt.
Vemhes, méregető telepiek,
elnéző, szemkontaktust
kerülő régi iskolatársak,
romlott, nemtörődöm kisnyugdíjasok,
száraz, a fagyosról importált
feltöltők és pénztárosok.
A farmer tornacipellőmmel,
a fekete, hátracsapott,
másolatnak sem elég eredeti
baseball sapkámmal és
a még alig pelyhedző,
vad arcszórzetemmel
én lehettem
a lila tehén a tejtermékeknel,
engem néztek
a valóban százszázalékos
narancslének a cukrosok közt,
és én voltam
a lejárt szavatosságú
marhahús, amit
egy másik üzletben
átcímkezve fogsz
megvenni a napokban,
talán még drágábban,
mint itt és még csak
fel-sem-fog-tún-ni...

„lejárat: 18.03.29.”

Juniverz

Kakaós gabonakörök zúgnak végig a tejúton,
a sztráda végnélküli. Az egyetlen pék, aki sugárzik,
nem szab, fon, köt, varr semmit, nincs töltőn, csak élél.
Egy göröngyös útszakasz melletti izolált kátránybuborék körül
műholdak sugározzák a legszínesebb illatú fantazmagóriák lexikonját.
A mély, izgalmas dzsungel minden tengelyforduló
elteltével közelebb kerülnek a sivatagokhoz és tengerekhez.
A tengerek megtelnek az elhasznált, kidobott
akkumulátorokkal és elemekkel, míg végül
a vízisivatag is homoktengerként morajlik tovább.
Hegységek és vulkánok, tavak és völgyek
egymással örvényt képeznek, akár
a reggeli kávé habjai, majd együtt
zuhanak a pohár aljára és
tűnnek el a zaccban.

A többi bolygóóriás méltóságteljesen kering tovább.

A fény irányába fordulnak és nem törődnek a történetekkel.
Tartják az élehetetlen életmódot, nehogy ők is
klausztofóbiát kapjanak a süllyesztőben.
Mikor már minden hős elbukott és egyik ajtót
nem követi a másik, mikor a szüleink már
nem segítenek ki egy-egy szűkös szituációban,
felvilágosodunk. Két napernyőnk hagyja
áramlani az energiát, feloldjuk a képernyőnket
és hirtelen zavarni kezdenek a minket
befolyásoló tényezők.

Eddig is keltettek zavart.
Túrtük, míg lehetett.
Most tényleg irritál.
A tüdőnk, akár egy szivattyú, szívunk és fújunk.
Évszázadokkal később egy monumentális
szippantás után az Úr tőlünk legmesszebb
vonuló áramlataiba tüszentjük szét
a műholdakat és az úrállomásokat.
A bolygók visszafordulnak, a hegyek felemelkednek,
a folyók tovább süvítenek és a tengerek ismét
homokszemeketől *mentesekké* válnak.